

ACC. N:R. 1996

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: DALSLAND Upptecknat av: Åke Campell

Härad: NORDALIS Adress:

Socken: Gunnarstads Berättat av:

Uppteckningsår: 1914 Född år i

Uppteckningen rör

*Prinsen som ville ha en prinsessa på valken
som karell på svor 1.*

Skriv endast på denna sida!

1996
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESSAMLING.

1.

App. av Åke Sjöqvist.

Ämnets beteckning:

officiell

1996.

i Boström, Babalund.

1914.

Sammasans s. 9
Nordals b. 1

A. 5074. 851

Prinsen som ville ha en prinsessa till orkester
som handels påms?

Är höjjan alla övertygs: återvändsgång.

Men när det va uti iagen, om jag valde icke utvalde
tallen. Men prins va han om han va uti med
sin betjänt och jagade i skogen. Ja det? han va
hade om den kungade han upp i ett fäst med en
den skulle vinna os. Det handlar droppa over
i tron om lyfte vi rätt om orkester. Det det fäst
prinsen om såg jag.

— "Nu ut jag va hans höghet tänker jag, ja he.

(185)

1996

2

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Präntu! — "Hada?" "Hoga pränten och verkna
som man dömn." — "Ja, hano toghe förilka en
prinsten da dock och vörst och meker om haadell
hæ dno." — "Far det vill jag" "oppa pränten, men
man de meker finns vät aldrig i hela oval.
Den?" — "Ja, nog det jag af det finns ee,
men kon kon långt, långt borta och ständigt
än det af vena d'ist och alla, som kommer
och knia och vinstyckas, den här tenues
opprune fader och hänger. Runt kringt
guden än kin galgar med vidlone och pränta,
ja det ska inte ens toghet pränta, ha
höganden. Men pränten hano va om de vint
och ville inte ge med sig. Pränten skulle
hano ha.

Ja, så va det inte amast af gna än ge sig
ing. När de midit pränten många abgar
bes de både tungliga och Ziska om an
och skan höra. Men da är de haupst
sig en hög bergning och haigaporten af
typen och ut kom en jästfiska med sin

1996

3

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

drickelösa och gynlar den förhållningen.
Men det är den förståndliga påhängslättarna ka-
de ont i sinnes och han vröka till sinne
att han inte skulle dricka så konstigt
det ut det för värdens laud. Ja, minne
gjorde så ont gvaat för att värdet och det.
De som das en värdet förpande och att
sig på hästheten och löpa värdet men den
skade inte väl tungt värdet i förnu den
föll ned det. De som en värdet till och
ont sig på värdet och en värdet som ont
att sig på värdet men de skade inte
kunnat värdet sig förnu de dags. De som
kunnat värdet se att det var gift och att
skikan lyndigt kommen Men det värdet
och som ont för sig de de värdet.
"De som jag ned nej, säger man, "de som
en värdet att ha." Men värdet värdet
Men värdet värdet värdet värdet
de de värdet en värdet. Att hela värdet värdet
de de värdet värdet och värdet värdet.

1996

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

4

När det så led orot förblev och det börja skym-
ma skulle de stå fruna vakt över (Lop.).
Men ingen stänga fanns för den en kare
djupa skogen. Vill du förnufts de fram
vil en hand kängring och där in vil
fåg de om sig över för vatten. Men vil
vildvakt orösktes de av ett stickigt vatten
inuti en bergstida stänga och sig
och stänga och om och vilde vilde de bli
vakt stöpt. Prins lag och ord och
omskle och kunde vilde om fristad.
men kottjärnen han sa: "Höj sig blick
vilde kängle; om bakas jag på."
Det kan förläpa på med liggare vinn.
Men de sprunades bergstigen och vilde koma
vildig ja de och kängle, varför de vilde
kunde för ha sin dans; ja, den fallen
tallde vilde vil sprunat om in igen förnu
kottjärnen för du era kottjärnen och koo-
ta den; skallen på jätten så var stypade
och lag där den vil. ja för prins och

1996

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

5
Kerjantun och gick in i köket och där sa
jätteknäningen om vad stallet bakom och
det allra minnans hur det skulle gå till och
hon följde och bad att få leva och stua.
Facket väl sig i månaa långt bort i
närheten. Där blev det mer. Men kerjanten
saw på att gick hem och han luti där
över natten på skulle inget av alla den.

Ja, det fick de ju och hjälpsamt ochta.

Tidigt morn morgon skulle de i en
öppna den luga seom. Men först sa
kerjanten att de skulle se se om jätten
om man skulle gå. Så kom de in i ett
rum och där på väggen hängde en bössa
och en stor väskhåll. "Ja, det var det här
jag", sa kerjanten. Men ju närmare han skulle
vara desto mer skulle han bli. Men
det var först så en utrymningstoppa, det
var kerjanten och skulle se på alla att
vara så de vid en kan mer de på samma
som.

De som de genom vilken det och finns

1996

6

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

stoga hela dagen och ännu knäcken som om
de inte om de skulle stå brutit. Där finns
öngstannare och till hängning igem-
och där tröja o. i. n. s. Men knäppstället
klint midtast finns de böja och uppligt
orren nu de skulle inte få man os
och rova. "När jag icke inte längre, ta
kettjänden, " om packen jag på, " ta han.
Det kan till och kosta om de omed hänge
händer. "Nat ja öppnales hängporten
och utkom en jätte och säga om det va
fri klack om säga de på där. "Ja, det
är icke, sa kettjänden om borta den
andra staden i stället på hängjätten
ta han och siggande det med ett.
Men jättes bering som sigde och ha att
ja han och det fide som, sa kettjänden,
om som spöke i ordning och hint kvar i
östenen fri ratten.
När om man ville kettjänden se på
jättes namn och säga ryggar i min

1996

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

14

med alla kort ut i Tågarden. Men de-
stämde jag prisen avskildt så hade om-
gången på en lördag. Men om an-
detsa visade på minskan kommer
ditt och höghet i vakt och den kommer
att vara på höghet och göra att den
jag om jag på de alla på gårdens lö-
ning. Det jag vill om jag om det den-
ne inte stiga i vakt med en med omde
den kommer en om stik. Om ni vill
lyden detta ni om stikale. Jag om
om kommer att stiga och göra om det stäm-
de.

Min om alla hade gått ut lovt sig om
de en kommer på jag om och gårdale
på det stämde om. Jag om den på
ditt om det om om jag om det om
och om alla med om om om om om
om om med i om den om om om om
om om om om om om om om om om
om om om om om om om om om om

gatan. Men beständen sa att den först
avskatte han sig bärken. Nu då man det
inte anser sig göra. Men när de hade
kuggrit evstund sedan sig beständen
syng och sa: Jag har ordet att grisoner,
bånger, och sa. Luta honom sig med för
att ta fram det. Men kammarjungfrun
heller nämligen förtas i hon ville inte vä
sig ordet sa. Hon syng och följ ut. Nu
med att glömda ordet beres.

Men prinsten hade gått till prinsten.
Att den köpte Pata med honom och alla
med honom och ville ha följ i samhället
gatan. Nu var brytelse prinsten som nu var
men han följ. Då skulle som sig
att ville men i brytelse till honom. Men
då fördras prinsten fört till honom så
den ville som sig inte lämna - men
om som förtod att som anser sig
skulle sig avsett, så lämna som honom
den. Men nu skulle inte prinsten följa

1996

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

länge när det länge det ber på
natten skiftes flera minnena ut
hans hemligheterna på gatan. Men
då det blev mörren sprang minnena
in om men kunde i hastighetens öis-
ken.

Men om mörren nå de vaken och
som fram till minnet han en yrsta.
de blev frivälta till den gamla frist-
ret var redan för nya galgar utpo-
seta och de var avsedda till minnen
och hans betydelse för den fristens
och minnen gjald varit god och rika.
och minnen var belövat till han visad på
att om vad det sked med dem. Men de
fränta sa: "Men en högtid vara saken
den nå en det inget farligt" och betydelsen
och en andlöst till minnen om den
de skulle göra. Men skulle vara ha med
och minnernas betydelse skulle det var
klara.

De vilde prutvaken kom ju gåtan fram fram.
Det kungen verkte sig upp och sade att den
hale han smest klast: "Det var jätte-
fliskaard dygde om vilda visten och
vrisarna och de tre jättarna. "Ja, det
var ju rätt stas. Och ni var kungen
knektarna befattning att tiga jmnien
och kettjainten ut till ochanatten ju att
hångas. Det där ute stod att kretsen
kungen och hela kometytide med ut.
Men då de var att på ochanatten
och de firt hade kaptornan om kallen
på den ni hade kettjainten att den skulle
ha göra en bön. "Ja det skulle kverifra.
De var kettjainten: "Jag stax en kare igan,
och skulle jag viga ha vilt stinden
joi här in kullen, och ni vore den
den karmningens dant.
Men då de pinderen. "Ja, jag stax er
vairigan och ni skulle jag viga ha
vilt stinden in skinn, "och om

1996

18

vissthan fram förinertans väike infti
hungen och aick fytter.

För, dei var det ju inte over än då? Och
villigt ad pinnen fide pinnestan
eftersom den vedan vändt det skann,
ad kunde ju alla se. Det beständen
fide kammaringen.

Om pinnen och beständen fide den
vänder riket efter hungen och det stige
de i kompani' och berde byghitt och
länge - så de lever väl än färdes
fag. —

ROSKOPPARKE
LUND